

Arrest

**nr. 75 119 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 oktober 2011.

1.3. Op 25 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) S.(...), bent een 29-jarige Afghaanse man van Pashtu-origine. U werd geboren in de stad Kabul, maar verhuisde op 7-jarige leeftijd naar Jalalabad. U verbleef hier een tijd waarna u vluchtte naar Pakistan. U verbleef een aantal jaar in Peshawar op verschillende locaties. De laatste vijf à zes jaar verbleef u in Lahore. Tijdens uw verblijf in Kabul overwinterde u een paar keer in Char Bagh, een dorp in het Qarghayee-district dat zich op zijn beurt in de provincie Laghman bevindt. Uw familie bezat daar een huis. Dit is ook de locatie waar u de laatste twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan doorbracht. U genoot onderwijs tot u ongeveer zeven à acht jaar was. Uw moedertaal is Dari maar u spreekt ook Pashtu, Urdu en u begrijpt een beetje Punjabi. Tijdens uw jeugd werd u verloofd met uw nicht M.(...). Rond 2002 begon u echter een geheime relatie met F.(...), uw Pakistaans buurmeisje. Toen jullie samen naakt werden betrapt door haar moeder, werd door de twee families onderling beslist dat jullie moesten trouwen. Omdat u reeds verloofd was met uw nicht, ging uw familie samen met drie ouderlingen naar uw oom, de vader van M.(...), om de verloving te verbreken. Uw oom en uw neven reageerden heel kwaad en bedreigden u met de dood. Ze verklaarden dat hun familie-eer geschonden was en verzekerden uw ouders dat je vanaf nu bescherming nodig had.

Op 21 april 2002 bent u getrouwd met F.(...). U verklaarde geen noemenswaardige problemen te ondervinden behalve het feit dat op bepaalde gelegenheden u raar werd bekeken door de mensen. Dit veranderde met het overlijden van M.(...) in 2003 (20 dagen na de geboorte van uw achtjarige zoon). U beweert niet te weten waaraan M.(...) is gestorven maar verklaart dat er geruchten de ronde deden dat ze gestorven was door ziekte, zelfmoord of moord. Uw familie wou deelnemen aan de begrafenis maar werd de toegang ontzegd. Enkele dagen later zat u met uw schoonbroer (de broer van uw echtgenote) op een veldje in de buurt van uw huis hash te roken. Een man die zichtbaar een kalashnikov droeg, passeerde en groette jullie. Hij liep even verder, draaide zich om en begon dan te vuren op jullie. U liet u vallen net als uw schoonbroer maar die werd gedood. U dacht dat de dader een vijand was van uw Pakistaanse schoonfamilie maar vernam later van uw broer dat uw oom tegen een andere familie had verklaard dat er iets zou gebeuren bij u thuis (doelend op de moordaanslag op u) maar dat u dit keer geluk had gehad.

Omwille van een traditie die voorschrijft dat de daders binnen de drie dagen een boodschap sturen naar de familie van het slachtoffer, besepte uw schoonvader dat de dader geen vijand van hem kon zijn. Toen hij via spionnen van andere families te horen kreeg dat dit incident veroorzaakt werd door uw oom, wou hij dat jij de plaats van zijn zoon innam en wraak zou nemen. U werd zijn huis en illegale zaakjes beloofd en moest de wapens opnemen. Samen met uw familie en vrouw besliste u te vluchten. U plande een list waarbij uw broer en vader ruzie gingen maken. U veronderstelde dat uw schoonmoeder zou bemiddelen, wat ze ook deed, waarop uw broer te kennen gaf dat hij wou verhuizen naar Kabul. Op die manier kon uw broer een vrachtwagen vol met spullen naar de grens brengen. Omdat het een list was, keerde hij terug naar Peshawar om uw ouders op te pikken en naar Kabul te verhuizen. U vertrok naar Lahore. U beschouwde Kabul als onveilig aangezien uw oom's familie reeds naar daar was verhuisd omwille van hun vrees tegenover uw schoonfamilie. U beschouwde Lahore als veilig omdat uw neven u niet konden bereiken in Pakistan, aangezien ze schrik hadden van uw schoonfamilie. Tot ongeveer 2006, 2007 kende u geen problemen. Omstreeks deze periode ging u uw taskara ophalen in Laghman om een permanente verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen in Pakistan. U kreeg enkel een visum voor zes maanden. Hierna moest u het Pakistaans grondgebied verlaten waarna u het land terug kon betreden en een nieuw visum voor zes maanden moest aanvragen. U verklaarde dat u zich dit niet kon permitteren aangezien uw ooms' neef werkt voor de politie aan de grens in Torkham en omdat de familie van uw oom, die terug in Afghanistan woonde, nog steeds achter u aanzat. Door de verslechterde veiligheidssituatie in Pakistan moest u veel identiteitscontroles ondergaan. Door uw Afghaanse afkomst werd u tijdens deze controles vernederd. Eén dag was het heel erg en werd u valselijk beschuldigd van drugsbezit. U moest meegaan naar het politiebureau waar u werd mishandeld en geslagen door een soort zweep. U verklaart hiervan nog steeds last te hebben.

Toen verhuisde u naar Laghman in Afghanistan waar u dacht veilig te zijn. Daar werd u door uw eigen families scheef bekeken. Op aangeven van uw oom beschuldigden ze uw vrouw ervan onfatsoenlijk en een slet te zijn. Na twintig of éénentwintig dagen kwam u te weten dat uw oom nog een aanval plande op uw leven. U kwam dit te weten via uw schoonbroer die woonde in Jalalabad en bevriend was geraakt met uw jongste neef. Via deze relatie kwam u te weten dat uw oudste neven, die werken voor de geheime dienst, een aanval planden op uw leven. U verliet Afghanistan op 11 maart 2011 en bent op 12 maart 2011 aangekomen in België, waar u twee dagen later op 14 maart asiel heeft aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw ooms familie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een vliegvoucher van Pegasus, uw taskara, enkele foto's van uw huwelijk en kinderen en een verzendingsorder van TNT voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuigingen of het behoren tot een sociale groep).

U verklaart immers te vrezen om te worden gedood door de familie van uw oom tengevolge van de verbreking van uw verlovings met zijn dochter M.(...) (CGVS p. 11). De feiten die u hierbij aanhaalt, zijn louter van familiale aard en hebben aldus geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen redenen ziet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor deze status is omdat de dreiging die uitgaat van uw vervolgers en die de rechtstreekse aanleiding hebben gevormd tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig geloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie blijkt uit uw verklaringen dat er ernstig getwijfeld dient te worden aan de dreiging die uitgaat van uw ooms familie. U verklaart immers dat u onrechtstreeks bedreigd werd met de dood nadat uw familie en drie ouderen naar uw oom waren geweest om de verloving te verbreken met uw nicht M.(...). (CGVS p. 11). In dit opzicht is het opmerkelijk dat uw vervolgers u pas veel later aanvallen, met name zelfs nadat M.(...) al overleden is. (CGVS p. 11) **Men kan zich immers de vraag stellen waarom ze u niet hebben aangevallen onmiddellijk na het verbreken van de verloving, of ter gelegenheid van uw huwelijk met F.(...) twee maanden later of bij de geboorte van uw zoon. Allemaal zaken die aanleiding zouden kunnen geven tot het nemen van wraak.** Dat ze gewacht hebben tot na de dood van M.(...) in 2003 is des te opmerkelijker daar u geen uitsluitel kan geven over de manier waarop M.(...) aan haar einde kwam en u op geen enkele manier met haar dood kunt in verband gebracht worden. U kan enkel gissen of ze zelfmoord gepleegd heeft, gestorven is aan ziekte of vermoord is door haar broers. (CGVS p. 11 en 17). **Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig overtuigend overkomt dat uw ooms familie u nu, acht jaren later, zonder duidelijke aanleiding, opnieuw naar het leven zouden staan.**

Voorts kan worden vastgesteld dat de ernst van de dreiging die uitgaat van uw vervolgers verder in twijfel moet worden getrokken door uw verhuis naar Laghman. (CGVS p. 13) U verklaarde immers dat u geen tijdelijke verblijfsvergunning in Pakistan kon krijgen omdat dit vereiste dat u om de zes maanden Pakistan moest verlaten voor Afghanistan om dan terug te keren naar Pakistan en opnieuw visum aan te vragen. (CGVS p. 3 en 13) U kon zich dit niet permitteren omwille van uw problemen met uw ooms familie die op dit moment in Afghanistan verbleven en omdat een neef van uw oom werkte bij de grenspolitie. (CGVS p. 3 en 13). **Het lijkt weinig aannemelijk dat u omwille van uw vervolgers (waarvan er werken bij de grenspolitie) de grens niet durft oversteken naar Afghanistan om op die manier verblijfsdocumenten te verkrijgen voor Pakistan maar er nadien geen graten inziet om te verhuizen naar Laghman, waar u beweerde geen gevaar te lopen. (CGVS p.22) Dit is des te opmerkelijker omdat uw vervolgers in Laghman grond bezitten (CGVS p. 17) en u er gemeenschappelijke familie heeft (CGVS p. 12, 21 en 22). De ernst van de door u ingeroepen vrees wordt hierdoor ondermijnd.**

Bovendien verklaarde u dat u veilig was voor de vervolging van uw ooms familie in Pakistan. Uw neven en oom waren immers verhuisd naar Kabul omdat ze bang waren van uw schoonfamilie. (CGVS p. 20) U gaat zelfs zover te beweren dat uw vervolgers u niets konden maken in Peshawar aangezien ze schrik hadden van uw schoonfamilie. (CGVS p. 12) Vervolgens beweert u gevlucht te zijn naar Lahore nadat uw schoonvader u onder druk had gezet om de moord op zijn zoon te wreken (CGVS p. 12 en 21) terwijl u later beweert dat uw schoonvader geen bedreiging meer vormt omdat hij weet dat zijn dochter gelukkig is. (CGVS p. 21). Ook in Lahore leefde u in relatieve veiligheid tot 2006, 2007. Hierna verslechterde de veiligheidssituatie waardoor u veel identiteitscontroles moest ondergaan waarbij u één keer mishandeld werd door de Pakistaanse politie. (CGVS p. 13) **Uw situatie in Lahore was misschien moeilijk maar niet van een levensbedreigende aard. Om daarna de stap te zetten om naar Laghman, Afghanistan te verhuizen waar uw oom gronden bezit en mensen kent, is opmerkelijk. Het is immers weinig aannemelijk dat u verhuisd omwille van de dagdagelijkse problemen die u ondervond in Pakistan, als u verhuist naar een plaats waar uw vervolgers, die u naar het leven stonden, u met grote zekerheid konden lokaliseren. Het feit dat u naar Laghman verhuisd, geeft te kennen dat u de dreiging die uitgaat van uw ooms familie niet hoog inschat. Als u gevraagd wordt waarom u niet naar Jalalabad bent verhuisd, in de anonimiteit van een grootstad, waar u toch ook familie had en niet in contact kwam met de gemeenschappelijke families uit uw dorp in**

de provincie Laghman, (CGVS p. 21) verklaart u dat het er niet veilig is omwille van de algemene veiligheidssituatie. Ondanks deze verklaringen vindt u het wel veilig genoeg om net voor uw vertrek uit Afghanistan uw vrouw en kinderen onder te brengen bij uw zussen in Jalalabad. (CGVS p. 7). Uw bewering dat Jalalabad te onveilig is, wordt hiermee onderuit gehaald. Bovendien kon u uw vrouw en kinderen evengoed in Kabul onderbrengen bij uw ouders en broer. Uw vrouw was immers nooit bedreigd geweest door uw oom. (CGVS p. 17). **Het feit dat u Laghman verkiest, waar u binnen de kortste keren kon gelokaliseerd worden, boven de relatieve anonimiteit in Jalalabad, doet verder afbreuk aan de dreiging die uitging van uw ooms familie.** Dat u reeds een huis bezat in Laghman en het daardoor praktisch gemakkelijker was om hierheen te verhuizen, weegt niet op tegen het feit dat u verhuisd naar een plaats waar uw vervolgers, die u bedreigen met de dood, u met zekerheid weten te vinden.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u slechts één keer onrechtstreeks met de dood bent bedreigd. Enkel toen uw familie de verlovings met M.(...) verbrak in het jaar 2002, heeft uw oom tegen uw familie bedreigingen geuit aan uw adres. (CGVS p. 11). Al de overige incidenten, zoals de zogezegde aanslag op uw leven maar waarbij uw schoonbroer omkwam (CGVS p. 12 en 20) en het plannen van een aanval op uw leven die de directe aanleiding vormde voor uw vlucht (CGVS p. 8, 9, 13 en 22), worden u toevertrouwd door gemeenschappelijke kennissen of familieleden. Nochtans had uw oom genoeg kansen om u rechtsreeks te bedreigen. Uw familie ging naar de begrafenis van M.(...) waar ze uw vervolgers ontmoetten (CGVS p. 11) en nadien waren er nog ontmoetingen tussen uw vader en uw oom (CGVS p. 18) die telkens ongemakkelijke situaties opleverden maar nooit bedreigingen. Zo vernam u dat de man die uw schoonbroer vermoordde het eigenlijk op uw leven had gemunt door iemand anders van de familie van uw oom. Die persoon beweerde dat uw oom had gezegd dat ze hadden geprobeerd u te vermoorden maar dat je deze keer geluk had gehad (CGVS p. 12) terwijl u later verklaart dat u het te horen kreeg van uw broer die had gehoord van een andere familie waartegen uw oom en neven zouden gezegd hebben om naar uw huis te gaan kijken wat er daar gebeurt (doelend op de tegen u gerichte moordaanslag CGVS p. 20). Alsof ze hun moordaanslag zouden aankondigen als een te gebeuren spektakel. Gezien de consequenties die het plegen van een moord doorgaans met zich meebrengt lijkt het onwaarschijnlijk dat de familie van uw oom op voorhand al publiekelijk zou aankondigen dat zij de daders zullen zijn.

Ook de manier waarop u te weten komt dat uw neven een aanval op uw leven plannen is 'van horen zeggen'. Deze keer hoort u het van uw schoonbroer die woont en werkt in Jalalabad. Eerst vermeldt u dat uw schoonbroer het had gehoord van iemand in zijn winkel (CGVS p. 8) terwijl u later verklaart dat uw schoonbroer het had gehoord van uw jongste neef met wie hij bevriend was geraakt om te horen wat de plannen waren van zijn oudste broers die werkten voor de geheime dienst in Afghanistan. (CGVS p. 13). U stelt het voor alsof het oosten van Afghanistan en het westen van Pakistan één groot dorp is waar iedereen elkaar kent en elkaar vertelt over hun moordcomplotten. **Vooraf aan het feit dat uw jongste neef, de broer van M.(...) en bijgevolg één van uw vervolgers, uw schoonbroer verwittigt dat er een aanslag op uw leven zal plaatsvinden, kan weinig geloof gehecht worden. Moesten ze dat écht van plan zijn zouden ze er immers geen ruchtbaarheid aan geven om hun kans op slagen groter te maken. Bovendien is het opmerkelijk dat als iedereen alles tegen elkaar vertelt u niet te weten kan komen op welke manier M.(...) is gestorven (CGVS p. 11 en 17). Daarnaast zou men kunnen verwachten dat u dankzij die grote kennissenkring, die u deelt met uw vervolgers, informatie zou hebben over de huidige situatie van uw vervolgers. Tegen alle verwachting in verklaart u dat u geen nieuws heeft maar dat ze heel waarschijnlijk nog altijd daar zijn en werken voor de regering. (CGVS p. 14) Als u gevraagd wordt of u hier niet over gepraat heeft met uw vader antwoordt u nee. (CGVS p. 14) Nochtans kan worden verwacht dat u nieuwsgieriger zou zijn over de huidige situatie van uw vervolgers aangezien u omwille van hen uw land verlaten heeft.**

In tweede instantie blijkt uit uw verklaringen dat er ernstig getwijfeld dient te worden aan de geloofwaardigheid van het schietincident. (CGVS p. 11,18 en 19) Zo verklaart u dat de dader u eerst passeerde, u groette en daarna verder liep. Toen draaide hij zich om en vuurde op jullie van op een afstand die u moeilijk kan inschatten maar die u vergelijkt met de afstand van de gehoorkamer tot de voordeur. Daarna verklaart u dat de dader een kogelregen afvuurde waarbij enkel uw schoonbroer werd geraakt. (CGVS p. 19) Het is opmerkelijk dat ook u hier niet bij gewond werd. Ook de amateuristische werkwijze van de dader is opvallend. **U beweert dat de dader terwijl hij jullie groette jullie goed bekeken heeft. Ervan uitgaand dat de dader wist wie hij moest vermoorden is het opmerkelijk dat de kogelregen enkel uw schoonbroer trof en niet u, het naar eigen zeggen beoogde doelwit. Ook deze verklaring doet twijfels rijzen over het feit of u wel écht het beoogde doelwit was.** U verklaart immers verschillende keren dat uw schoonfamilie vele vijanden had, evengoed was uw schoonbroer misschien wél het beoogde doelwit.

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen – wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken – ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De vliegvoucher en het verzendingsorder zijn irrelevant. De foto's van uw huwelijk tonen aan dat u getrouwd bent en kinderen heeft maar ook dit wordt niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Alhoewel u beweert van de provincie Laghman afkomstig te zijn, (CGVS p. 4) oordeelt het CGVS dat de beschermingsstatus die u kan krijgen in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in uw regio, beoordeeld moet worden op veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uiteindelijk is het uw grootvader die gewoond heeft in de provincie Laghman terwijl u hier enkel tot uw zevende levensjaar af en toe kwam overwinteren (CGVS p. 4). Het feit dat u de laatste twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan hier heeft gewoond, kan aan deze appreciatie van het CGVS niets veranderen. Kabul is immers de stad waar u bent geboren en opgegroeid. U heeft hier school gelopen en u verklaarde dat, alhoewel u van pashtou-origine bent, uw moedertaal Dari is omwille van uw verblijf in Kabul. (CGVS p. 5). Bovendien verblijven uw ouders en uw broer in Kabul en houden ze een juwelierszaak open. (CGVS p. 9) Dit biedt mogelijkheden voor u op een duurzaam verblijf bij uw familie en om zich terug in te schakelen in het familiebedrijf van uw vader.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde vrees om te worden gedood door de familie van zijn oom omwille van de verbreking van de verloving met diens dochter M. feiten van louter familiale aard zijn en aldus geen uitstaans hebben met de criteria van de vluchtelingenconventie, (ii) er evenmin redenen zijn om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet daar ernstig getwijfeld dient te worden aan de dreiging die uitgaat van de familie van zijn oom vermits (1) men zich vragen kan stellen waarom ze hem niet hebben aangevallen onmiddellijk na het verbreken van de verloving, of ter gelegenheid van zijn huwelijk met F. twee maanden later of bij de geboorte van zijn zoon – allemaal zaken die aanleiding zouden kunnen geven tot het nemen van wraak – en zij hem pas veel later, zelfs nadat M. al overleden was, hebben aangevallen en het bovendien weinig overtuigend overkomt dat de familie van zijn oom hem nu, acht jaar later, zonder duidelijke aanleiding opnieuw naar het leven zou staan, (2) de ernst van de dreiging die uitgaat van zijn vervolgers verder in twijfel moet worden getrokken door zijn verhuis naar Laghman, waar zijn vervolgers grond bezitten en waar hij een met zijn vervolgers gemeenschappelijke familie heeft zodat zijn vervolgers, die hem naar het leven stonden, hem er met grote zekerheid konden lokaliseren, (3) hij slechts één keer onrechtstreeks met de dood werd bedreigd, namelijk toen zijn familie de verloving met M. verbrak in 2002 en al de overige incidenten zoals de zogezegde aanslag op zijn leven waarbij zijn schoonbroer omkwam en het plannen van een aanval op zijn leven die de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht, hem werden toevertrouwd door gemeenschappelijke kennissen of familieleden terwijl zijn oom nochtans kansen genoeg had om hem rechtstreeks te bedreigen en (4) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zijn jongste neef, de broer van M. en bijgevolg een van zijn vervolgers, verzoekers schoonbroer verwittigt dat er een aanslag op zijn leven zal plaatsvinden en tevens ernstig getwijfeld dient te worden aan de geloofwaardigheid van het schietincident, waar niet alleen de amateuristische werkwijze van de dader opvallend is doch het tevens opmerkelijk is dat de kogelregen enkel zijn schoonbroer trof en hijzelf, het naar eigen zeggen beoogde doelwit, niet gewond werd, (iii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet kunnen beïnvloeden daar de taskara en de foto's slechts zijn identiteit bevestigen en aantonen dat hij getrouwd is en kinderen heeft, gegevens welke niet worden betwist, en de vliegvoucher en het verzendingsorder irrelevant zijn en (iv) inzake subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld, waar verzoeker is geboren en opgeroed, waar hij school heeft gelopen en waar zijn ouders verblijven en een juwelierszaak openhouden, hetgeen mogelijkheden biedt op een duurzaam verblijf bij zijn familie en om zich terug in te schakelen in het familiebedrijf van zijn vader, en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door hem aangehaalde feiten buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève. Verzoeker verduidelijkt dat hij zich beroept op het bestaan van een vervolging omwille van eremoord en/of erecode. Volgens verzoeker kan de achterliggende drijfveer van de vervolging niet

gedefinieerd worden als een probleem van louter familiale aard en heeft de vervolging wel degelijk nauwe banden met verschillende factoren zoals ras, religie en het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij stelt dat de zaak bovendien op de spits werd gedreven doordat hij de familie van M. heeft vernederd door met een "ongelovige" Pakistaanse "slet" te trouwen.

Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij gedood te worden door de familie van zijn oom omwille van de verbreking van de verloving met diens dochter M.. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat deze voorgehouden eerwraak ingegeven is door één van de in de Conventie van Genève bepaalde motieven, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Het louter poneren dat de vervolging wel degelijk banden heeft met verschillende criteria, zonder dit nader toe te lichten en te concretiseren, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde feiten louter van familiale (gemeenrechtelijke) aard zijn en de beweerde vervolging geen nexus heeft met één van hoger vermelde criteria van de Conventie van Genève. Bovendien blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, zodat de al dan niet mogelijke band van de door hem uiteengezette vluchtmotieven met voormelde Conventie in wezen niet relevant is.

2.4. Verzoeker betoogt dat het niet voldoende is om zich vragen te stellen bij de afloop van bepaalde gebeurtenissen om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Zo acht hij het helemaal niet vreemd dat de familie nog meer vertoerd raakte toen M. overleed, wat ook de precieze doodsoorzaak was. Voorts stemt de stelling dat het eigenaardig is dat de familie van zijn oom hem na acht jaar "opnieuw" naar het leven staat, zonder duidelijke aanleiding, volgens verzoeker niet overeen met de realiteit van de feiten nu hij heeft uitgelegd hoe de verschillende families naar aanleiding van specifieke gebeurtenissen hun respectievelijke woonplaatsen hebben veranderd waardoor het minder waarschijnlijk werd om het slachtoffer te worden van de familie van zijn oom. Toen de familie hem echter in Laghman kon lokaliseren, bleek dat zij nog steeds even vastbesloten waren om de eer van M. te wreken. Wat betreft zijn verhuis naar Laghman vraagt verzoeker om rekening te houden de reële levensomstandigheden die veranderen met de tijd, alsook met het feit dat beslissingen niet altijd volledig rationeel zijn. Hij meent dat het niettemin niet onlogisch is dat hij niet zomaar de grenscontroles kon oversteken omdat daar personen werkten die hem zouden kunnen identificeren, noch dat hij omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in Pakistan besloot om terug te keren naar Laghman, waar het rustig was en waar hij hoopte onopgemerkt zijn leven te kunnen verderzetten. Hoewel de familie van zijn oom daar ook een huis heeft, wonen zij immers in Kabul. Bovendien kon hij niet vermoeden hoe de familie van zijn oom na acht jaar stond tegenover hem, aldus nog verzoeker. Dit kwam hij pas te weten nadat hij in Laghman was aangekomen, waar hij een bedreiging ontving en waar hem en zijn vrouw het leven zuur werd gemaakt omdat zij beschouwd werd als een onfatsoenlijke vrouw en geen goede moslim. Verzoeker vindt het verder helemaal absurd dat hij niet voldoende zou aantonen dat hij bedreigd wordt en stelt dat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande onvoldoende rekening houden met de cultuur en tradities van hem en zijn familie. Ook de zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het schietincident is volgens verzoeker volkomen subjectief. Verzoeker voert aan dat de schutter uiteraard geen professionele schutter was zodat het dan ook niet onmogelijk, zelfs niet onwaarschijnlijk lijkt dat hij zijn doel miste.

Uit dit verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkeningen voor zijn handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Zo verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing alleen maar gebaseerd zijn op subjectieve overwegingen die geen basis vinden in objectieve elementen, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de

feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de asielzoeker. Deze verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn ongeloofwaardig zijn en zijn relaas als manifest verzonnen overkomt. De Raad benadrukt in dit verband dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, worden deze motieven in voorliggend verzoekschrift niet op overtuigende wijze weerlegd of ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Verzoeker is het niet eens met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico ten opzichte van Kabul moet worden onderzocht omdat hij daar geboren en opgegroeid is. Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit Laghman, waar hij tot zijn zevende jaar elke winter verbleef, terwijl hij tijdens de zomer in Kabul woonde. Daarna is hij met zijn ouders naar Jalalabad gevlucht en later naar Pakistan. Volgens verzoeker is er dus helemaal geen objectieve reden om een aanknoping met Kabul te maken vermits er geen enkel objectief gegeven is dat erop wijst dat hij daar concrete mogelijkheden zou hebben. Doordat de familie van zijn oom er woont is het bovendien voor hem onmogelijk om er zich te vestigen, aldus verzoeker. Daarenboven betwist hij de stelling dat Kabul veilig is voor burgers. Hij wijst erop dat uit recente berichtgeving duidelijk blijkt dat ook in Kabul het willekeurig geweld toeneemt. Hoe dan ook beroept verzoeker zich op zijn Afghaanse nationaliteit en zijn afkomst uit Laghman, de plaats waar hij ook verbleef net voor zijn vertrek uit Afghanistan en waar hij zijn roots heeft, voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.5.3. De Raad wijst er verder op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker kent Kabul, heeft er enige doorgebracht en heeft in Kabul familie waaronder zijn ouders en broer. Derhalve dient in casu te worden onderzocht of verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

2.5.4. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die

bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. *Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

40. *Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:*

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. *Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”*

2.5.5. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.5.6. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) *Doodstraf of executie; of,*
- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.5.7. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde *“Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”,* (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR *‘Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan’* van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk terugggevallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt ontkracht met de loutere stelling dat Kabul geenszins veilig is voor burgers daar uit recente berichtgeving duidelijk blijkt dat ook in Kabul het willekeurig geweld toeneemt, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.8. Waar verzoeker meent dat er geen objectieve reden is om een aanknopng met Kabul te maken vermits er geen enkel objectief gegeven is dat erop wijst dat hij daar concrete mogelijkheden zou hebben, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Kabul de stad is waar verzoeker is geboren en opgegroeid, waar hij school heeft gelopen en waar zijn ouders thans verblijven en een juwelierszaak openhouden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoeker mogelijkheden heeft op een duurzaam verblijf bij zijn familie en om zich terug in te schakelen in het familiebedrijf van zijn vader. Het feit dat ook verzoekers oom in Kabul zou wonen is ter zake niet dienend, nu verzoeker er niet in geslaagd is om de problemen met zijn oom aannemelijk te maken.

2.5.9. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem opgediste vluchtmotieven, toont verzoeker evenmin aan dat dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS